

saadant Budget, som saa betydelig oversteeg det normerede, ogsaa virkelig fra Thingets Side blev betragtet som et ordinairt Fredsbudget. Udvalget fandt det derfor aldeles nødvendigt at sondre mellem Budgettets forskellige Bestanddele, at sondre mellem de Udgifter, som aabenbart henhørte til et ordinairt Fredsbudget, og de derimod, som ene hidrøre fra Overgangstilstanden fra Krig til Fred. Det var det ene Hovediemed, som Udvalget maatte forfølge, idet vi maatte søge skarpt at adskille disse Budgettets to Hovedbestanddele fra hinanden. Derfor har Udvalget med megen Anstrængelse bestræbt sig, og jeg troer derfor, at selv om dette Arbejde skulde have medtaget nogle Uger, — hvad jeg dog ikke troer er Tilfældet, — saa er denne Tid vel anvendt, thi, mine Herrer: det er et af de vigtigste Arbejder, som Rigsdagen foretager sig, naar den ved Overgangen fra Krig til Fred forebygger, at der ikke paa Freden og Fredstilstanden overføres som blivende saadanne Udgifter, som alene have deres Oprindelse fra Krigen. Jeg siger derfor, at, om end nogle Uger ere anvendte herpaa, da er det maaskee de bedst anvendte Uger af hele Rigsdagens Tid. I Bestemmelsen af de ordinairt Udgifter have vi saameget som muligt sluttet os til, og jeg har for mit Vedkommende bestandig trængt paa, at vi skulde holde os til de givne Planer, Kun i de Tilfælde, hvor det oplystes, at de virkelige Forhold ikke svarede til de normerede Planer, eller hvor det blev oplyst, at man allerede var afvejet fra de givne Planer, og altsaa ikke kunde lægge de givne Planer til Grund for Bevillingen, — thi Rigsdagens Bevillinger skulle ikke støttes paa Skygebilleder, men Bevillingerne skulle være Bevillinger af virkelige Udgifter —, har man foreslaaet en Forandring, hvilket jo var absolut nødvendigt, thi naar de virkelige stedfindende Forhold ikke svare til de normerede Planer, saa kan det ikke gaae an at lægge disse Planer til Grund for sin Bevilling, thi saa bevilger man Noget

uagtet den Tilstand, hvortil man bevilger det, er noget heelt Andet. At glennemføre denne Anskuelse har været meget vanskeligt for Udvalget med Hensyn til flere Punkter. Allerede i Fjor ved den høitærede Krigsministers Budget var der en Sammenblanding af Forhold, der skulde finde Sted efter Planen og Forholdene, saaledes som disse i Virkeligheden havde uddannet sig. Altsaa Hovedgrundlaget var den normerede Plan, men modificeret ved de Forandringer, der vare en Folge af de Afvigelser, der allerede vare traadte ind i Virkeligheden; Udvalget har derefter troet, at naar Ministeriet i et eller andet Punkt var fraveget fra Planen, var det nødvendigt udtrykkelig at maatte ytre sig om selve Afvigelsen.

Jeg kommer nu til den anden Grund, som har fremkaldt Adskillelse mellem de ordinairt og extraordinairt Udgifter, nemlig Forholdet til Holsteen. Jeg har maaskee ikke rigtigt opfattet den ærede Krigsministers Uttringer i den Henseende, skjøndt jeg stod nær ved ham, da han havde Ordet, men det gaaer undertiden med visse Uttringer saaledes, at man, naar de ere En særdeles paafaldende, ikke ret er istand til at forklare sig dem, og derfor hellere end at tage sin Tilflugt til Forklaringer, hvortil man nødvendig vil ty, antager man da at have misforstaaet dem. Det glæder mig da at vi have det høitærede Ministeriums, jeg mener ikke blot Krigsministerens, men jeg mener det hele samlede Ministeriums bestemt udtalte Anskuelse om vore politiske Forholds Ordning; det er blevet udtalt siden Aaret 1848, at Formaalet for Danmarks Kamp, det hvorfor der opoffredes saa meget ædelt Blod, saa mange Millioner, var, at vort Forhold til Tydskland endelig engang maatte blive reent og klart, at det maatte blive reent og klart, hvor Danmarks Konge herskede, uden at Statshøiheden var indskrænket, og hvor de Dele af Landet vare, hvor en fremmed Statshøihed herskede, hvor han var bundet ved Forbundet.